



ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Γνωρίζομεν τὴν παροιμίαν «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε», καὶ διὰ τοῦτο οὔτε μετὰ στεφάνων οὔτε μετὰ βαθῶν καὶ Ἰωσὰφ τρέχομεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι, ἂν καὶ ἐλιγότερον γνωστὴ, οὐχ ἕντων ὅμως ἀληθῆς εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθος παροιμία τοῦ Ἄσμοδαίου, «Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε». Ἄδικον λοιπὸν ἔχει ὁ βίπτων βόρβορον εἰς τὰ σπάργανα βρέφους χθῆς γεννηθέντος καὶ μὴ λαβόντος ἀκόμη κειρὸν ἡμαρτήσῃ.

Τὸ νεογέννητον εἶναι νόθον, φωνάζει οὗτος, ἔχον μὲν πατέρα τὸν Βασιλέα οὐχὶ ὅμως μητέρα τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς.»

Ἄλλ' ἡ ἀντιπολιτεύσεις ἀποχωρήσασα, καίτοι ὑπὸ παντοῦ τοῦ ἔθνους δικαίως ἐπεκροτήθη, ἐκήρυξεν οὐχ ἥττον ἐκυτὴν κατὰ τύπους μειονοψηφίαν ἢ δὲ ὑπὸ τὸ παράπτωμα παραμείνασα ἀγέλη τῶν ὀγδοήκοντα δύο παρανόμων οὔτε ἦτο οὔτε ἐθεωρήθη ποτὲ ὡς πλειονοψηφία.

Πάντες ἐνὶ στόματι ἐκραυγάζομεν ὅτι βουλὴ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μόνον πτώμα σηπόμενον καὶ ἀφόρητον ἀποδίδον δυσωδίαν. Ἄλλ' ἐκ τοιαύτου φοβιμίου πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῇ ὑπουργεῖον καὶ νὰ διέλθῃ μάλιστα διὰ τῆς μεγάλης πύλης οἰκοδομήματος, μὴ ἔχοντος πλέον οὔτε πύλας, οὔτε θυρίδας, οὔτε κλίμακας, οὔτε τοίχους οὐδὲ καὶ λίθον ἐπὶ λίθου;

Οἱ τρεῖς κομματάρχαι ἐξεληθόντες τῶν ἐρειπίων τούτων καὶ συμμαχήσαντες κατὰ τοῦ μεταβαλόντος εἰς ὀλημέριον Ἀχάων, Κασιματῶν καὶ ἄλλων ληστῶν τὸ ἐθνικὸν βουλευτήριον, ἀντεπροσώπευσαν ἀναντιρρήτως δλόκληρον τὸ ἔθνος, ἐξεγερθὲν κατὰ τῆς τοιαύτης βεβηλώσεως. Ἄλλὰ ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσηκούσθησαν αἱ εὐλογοὶ πάντων εὐχαί, καὶ προσεκλήθη τὸ ἔθνος νὰ δηλώσῃ τί θέλει καὶ τίνας θέλει, πᾶσα κραυγὴ κατὰ τῶν ὑψωσάντων τὴν σημαίαν τῶν ἐλευθέρων ἐκλογῶν παύει νὰ ἦναι ἐθνικὴ καὶ γίνεται προσωπικὴ.

Οἱ σήμερον κληθέντες οὔτε ἄχροοὶ εἶναι, οὔτε κομματικοὶ οὔτε μεταβατικοί, ἀλλ' ἀπλοὶ κήρυκες προσκαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰς κάλπας. Τὸ ἔθνος ἐκφράσασα ἤδη τί δὲν θέλει διὰ συλλόγων, γνωμοδοτήσεων, διαμαρτυρήσεων καὶ ἀναφορῶν, προσκαλεῖται ἤδη νὰ εἴπῃ τί θέλει δι' ἐκλογῶν.

Τοιοῦτοι τοῦλάχιστον ἐμφανίζονται καὶ τοιαῦτα διὰ τοῦ προγράμματος αὐτῶν κηρύττουσιν οἱ νέοι ὑπουργοί.

«Προγράμματα εἶδομεν πολλὰ», κρίζουσιν οἱ ἀπαισιόδοξοι. Ἀληθέστατον τοῦτο, καὶ ἐνδέχεται καὶ οἱ σήμερον ἄνθρωποι νὰ διαψεύσωσι πᾶσαν ἀγαθὴν ἐλπίδα. Ἐπὶ τοῦ περὶ τῆς ἡμετέρας, οἱ κ. κ. ἀπαισιόδοξοι, ἀφοῦ δὲν δύνανται ν' ἀρυσθῶσι τοὺς λόγους τῆς δυσπιστίας τῶν, ἐκ τοῦ παρελθόντος τοῦ κ. Τρικούπη, ὅστις πρῶτην φορὰν πρωθυπουργεῖαι, δὲν πρέπει νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν εὐκαιρίαν ν' ἀπαντᾷ Ἐξ ἰδίων τὰ ἀλλότρια».

Ἐφήμερος ἡ ὑπαρξίς τοῦ Ὑπουργείου, γράφουσιν ἄλλοι, διότι οὔτε κατὰ διάνοιαν δύναται ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τῆς συνησπισμένης ἀντιπολιτεύσεως, τί δὲ ἐκ τῶν ἐκλογῶν προσδοκᾷ. Καθ' ὅσον ὅμως γνωρίζομεν οὔτε ὅτι προσδοκᾷ τι ἐκ τῶν ἐκλογῶν, οὔτε ὅτι σκοπεῖ ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τινος ἢ νὰ διαιωνισθῇ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐδήλωσεν ὁ κ. Τρικούπης. Ἀπ' ἐναντίας κηρύττει στεντορεῖς τῆ φωνῆ, ὅτι μόνον αὐτοῦ ἀποστολὴν θεωρεῖ νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν τακτικὴν αὐτοῦ τροχιάν τὸ συνταγματικὸν ἄρμα δι' ἐλευθέρων ἐκλογῶν καὶ ἔπειτα νὰ προσφέρῃ ἐπὶ πινακίου τὰ χαρτοφυλάκια εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς πλειονοψηφίας, νομίζων ἀκοῦσαν αὐτοῦ ἀμοιβὴν ὅτι ἀποχωρεῖ μὲ καθαρὰς τὰς χεῖρας. Τοῦτο δύναται νὰ φανῇ πολλοῖς ἀνάξιον τοῦ κόπου ἢ τοῦλάχιστον ἀσύνηθες παρ' ἡμῖν. Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης ἀνατραφεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνδέχεται ν' ἀγαπᾷ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν πρωτοτυπίαν, οὐδ' εἶναι δίκαιον νὰ καταλογίζωνται αὐτῷ ὡς θανάσιμα ἁμαρτήματα αἱ μικραὶ αὗται παρεκτροπαὶ ἐκ τοῦ ἐπικρατήσαντος παρ' ἡμῖν συρμοῦ.

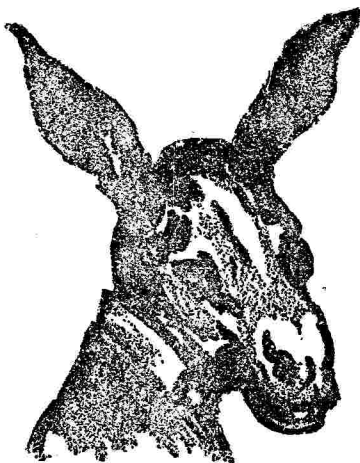
Περὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου ὑπουργείου ἀνέγνωμεν ἐν παραρτήματι καὶ ἄλλα πολλά ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ κ. Βαλαωρίτου, ὑποπόδιον τῶν αὐλικῶν, ὅτι προσήνεγκε χαρτοφυλάκιον εἰς τὸν κ. Γρίβαν, καὶ μέλλει ὁσονούτω νὰ συμμαχήσῃ μετὰ τῶν Σηλιτιῶν. Πάντα ὅμως ταῦτα παρατίθεται ἡμῖν ὡς ἄρθρα πίστεως, οὔτε ἀποδείξεων χρῆζοντα οὔτε συζητήσεως δεκτικά. Ἄν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔλεγε τις περὶ γνωστῆς τινος ἡρωίδος ἀνεκδότην, ὅτι ἔχει πέντε συγχρόνως ἑραστάς, τὸ πρᾶγμα ἠδύνατο νὰ φανῇ ἡμῖν ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων τῆς κυρίας ταύτης πιστευτὸν ἄλλ' ἂν περὶ κόρης ἐχούσης καλὴν ὑπόληψιν καὶ λεπτὴν μέσσην ἐβεβαίονεν ὅτι ὑπῆρξε πεντάκις μήτηρ, ἐδικαιούμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν αὐτὸν «Ποῦ εἶναι τὰ παιδία;»

Ἐκ πάντων ὅσοι εἶπόν ποτε τὴν συνταγματικὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν Βασιλέα, οὐδεὶς παρέστησεν αὐτὴν γυμνοτέραν τῶν σήμερον κληθέντων, καὶ διὰ ταῦτα οἱ πωληταὶ ἀφοσιώσεως, τὸν μὲν ἕνα ἐδίωξαν ἐκ τῆς Βουλῆς ὡς δημοκράτην, τὸν δὲ ἄλλον ἐφιλοξένησαν εἰς τὰς φυλακὰς ὡς συγγραφέα τοῦ «Τίς πταίει». Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ κολληβισταὶ καὶ τὸ αἰσχρὸν αὐτῶν ἐμπόρευμα ἐδιώχθησαν τοῦ ναοῦ, οὐχὶ ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀλλ' ὑφ' ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους εἰόντος τὸ φραγέλλιον τῆς κοινῆς γνώμης. Κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν πάντες οἱ ἀγαπῶντες τὸ σύνταγμα καὶ τὸν βασιλέα εἰσώρμησαν ἀθρόοι εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἤνοιξαν τὰ παράθυρα καὶ ἔσυραν τὰ παραπετάσματα, ἵνα εἰσελθῇ

τὸ φῶς καὶ καθαρισθῆ ἡ ἀτμοσφαῖρα. Ὑπὸ τὴν ἀκτῖνα τοιοῦτου συνταγματικοῦ φωτός ἐκλήθη ὁ κ. Τρικούπης καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως ἐντολὴν «Τὴν πλήρη ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἐφαρμογὴν τῆς πολιτικῆς ἧς ἦτο συνήγορος ἐκτός αὐτῆς».

Ἐν τῇ ἀποδοχῇ τοιαύτης ἐντολῆς οὐδεμίαν εὐρίσκομεν ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσωμεν τὸν κ. Τρικούπην ὅτι ἀλλάξας φρόνημα μηδίζει, πολλὰς δὲ ἀπ' ἐναντίας ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ εὐχαριστήσωμεν ἀπὸ καρδίας τὸν Βασιλέα ὅτι ἐκτιμήσας τὰς ἀπειθήσεις τῆς κοινῆς γνώμης ἐλλήνιζει.

\*\*\*



ΟΝΟΛΟΓΙΑ

ΟΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Παρὰ τὸν λάκκον τοῦ πίπτοντος ὑπουργείου παράδοξος ἠκούσθη κρότος. Ὅγκληθμὸς εἶναι οὗτος ἢ ἀπήχημα καλλικελάδου ἔδρας;

Τοῦ ὄνου ἡ φωνὴ μόνον τὴν ἀκοὴν ἐνοχλεῖ, τῆς δὲ ἔδρας τὸ κελάδημα καὶ τὴν ὄσφρησιν πικραίνει. Ἀμφότερα ταῦτα ἐπάθαμεν ἐκ τοῦ κρότου τούτου, ὥστε πρὶν ἔτι ἴδωμεν τὴν ὑπογραφήν τοῦ κροτοῦντος, ἰεὺθὺς ἐνοήσαμεν ὅτι ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος ἔκρινε πάλιν πρέπον νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν.

Ὡς τῆς κορώνης οὕτω καὶ τῆς ἔδρας τὸ ἄσμα κύριον ἔχει γνώρισμα τὴν μονοτονίαν. Κρὰ Κρὰ καὶ τίποτε περισσότερον κρώζουσιν αἱ κορώναι. «Ἐγὼ Ἐγὼ» καὶ οὐδὲν ἄλλο κελαδεῖ ἀπὸ τριακονταετίας ἡ ἔδρα τοῦ κ. Σαρίπολου.

Κροτοῦντες φιάλλην ἀμμωνίας ὑπὸ τὴν ῥίνα ἀποσπῶμεν αὐτολεξεῖ ἐκ τοῦ κελαδήματος τούτου τοὺς ἐξῆς μόνον τρεῖς ἀηδονισμούς.

Α'. Οἱ κ. κ. καθηγηταί, οἱ τῶν Ἀδριαν διακεπραιω-

θέντες, τὰς Ἀλλεῖς ὑπερβάντες, τὸν πορθμὸν τῆς Μάγλης διασκελλισάντες, ὅπως ἀναζητήσωσιν συγγραφεῖς καὶ ἐρμηνεύσωσι θεωρίας ξένων, πῶς ἀπηξίωσαν νὰ μνημονεύσωσι τῆς ἐμῆς συγγραφῆς;

Β'. Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου ΕΓΩ καὶ τινες ἄλλοι καθηγηταί...

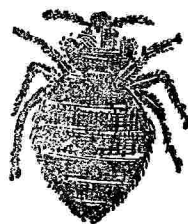
Γ'. Εἰδοποιῶ τοὺς καθηγητάς, ὅτι ἐν ἀπαρτήσωσιν ὀφείλουσι πάντες ὁμοῦ ν' ἀναιρέσωσιν τὴν παροῦσαν διατριβὴν μου, διότι οὐδεμίαν ἔχω διάθεσιν ν' ἀπαρτήσω εἰς ἑνα μόνον. Οἱ ἑπτὰ ὁμοῦ δὲν θεωροῦνται πολλοὶ ἵνα μόνος ΕΓΩ κατὰ πάντων ἀντιταχθῶ.

Τοιαῦτα κελαδεῖ ἡ ἐγώϊστικὴ ἔδρα. Συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος:

Pour chanter un Enée il faut être un Virgile;

πιστεύομεν ἀκόμη ὅτι, ἵνα ἐπικρίνῃ τις Πούχταν τινὰ ἢ Σαβινὴν πρέπει νὰ γνωρίζῃ νομικά. Ἀλλὰ πρὸς ἀπάντησιν εἰς τὰ κελαδήματα τῆς Σαριπολείου ἔδρας, οὔτε γνώσεων, οὔτε πνεύματος οὐδὲ κἄν λόγων ἢ μελάνης ἔχει τις ἀνάγκην ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ πέντε δάκτυλα νὰ καὶ ἡξέουρη ν' ἀνοίγῃ τὴν παλάμην.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἀπάντησις ἔχει ἴσως τὸ ἐλάττωμα ὅτι συνήθως ἀπευθύνεται εἰς πρόσωπα καὶ ὄχι εἰς ἔδρας. Ὅχούμενοι χθὲς εἰς Κολοκυθοῦν ἐθαυμάσαμεν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ χειμάρρου ἰτέαν, Μὴ τις ὅμως βιασθῆ νὰ ὑποθέσῃ ἀκούων περὶ δένδρου καὶ Σαριπόλου ὅτι προτείνομεν νὰ κρεμασθῆ ὁ ἀξιότιμος κ. Σαρίπολος; θέλομεν μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τῆς ἰτέας ταύτης κρέμονται εὐλύγιστοι κλάδοι, καταλληλότατοι ὡς ἀπάντησις εἰς τὰ ληρήματα τῆς καλλικελάδου ἔδρας. Θ.



Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ἑδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιᾷ πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἄπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἄδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.